

Dimarts, 27 de gener de 1998 **el Periódico**

José Agustín Goytisolo
Escriptor.

Fins sempre, Emilio Alarcos

Hi ha dies en què un preferiria no estar prenent un cafè, al matí, i escoltant la cadena SER. Ahir el cafè es va tornar més amarg que els altres dies. Vaig sentir la veu del locutor: **"La matinada passada va morir, al seu domicili d'Oviedo, l'il·lustre acadèmic de la llengua Emilio Alarcos Llorach..."** El dia 18 de gener vaig estar parlant amb ell. Va ser a la Real Academia, a l'acabar l'acte d'investidura de la meua també estimada **Ana María Matute**. No li vaig notar símptomes de malaltia, encara que sí que em va semblar més prim que l'última vegada que l'havia vist, fa un any.

No glosso la gran importància de la seva trajectòria cultural. Però sí que vull ressaltar els seus importants treballs sobre **Blas de Otero** i **Ángel González**, la seva generosa presentació a Oviedo del meu llibre *La noche le es propicia* i el pròleg d'una edició de *Claridad* que els seus ulls no veuran impresa i que tant li vaig agrair. Avui només puc pensar en el dolor de la seva família, de Tribuna Ciudadana, institució modèlica de la seva ciutat en què ell va tenir un paper importantíssim, i en el dol dels seus amics **Juan i Lola Benito** i també **Enrique i Paloma Uría**, als quals vaig telefonar immediatament; estaven tan confusos i desolats com jo. **Emilio**, amic meu, fins sempre.